

Stummerné Nagy Ágnes református beosztott lelkész női igehirdetése
(Sopron, 2021. április 01.)

A szeretet köteléke

„A mi segítségünk jöjjön Istentől, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök, igaz Isten.” Ámen

Kezdő (fennálló) ének: 117. zsoltár: „Az Urat minden nemzetek, dicsérjétek minden népek”
Derekas ének: 478. dicséret 1., 3., 6. verse: „Ó irgalmas Isten, Én könyörgésemben, füledet hozzám hajtsd”

„Kegyelem néktek és békesség, Istentől, a mi Atyánktól, és Jézus Krisztustól, a mi Urunktól.” Ámen.

Lekció: 2Sám 15,23-30.

„Mindenki hangosan sírt az országban, amikor elvonult az egész hadinép. A király átkelt a Kidrón-patakon, és az egész hadinép elvonult a pusztába vezető úton.
Ott volt Cádók is, és vele az összes lévita, akik az Isten szövetségládáját vitték. Letették az Isten ládáját, Ebjatar pedig áldozott, amíg csak ki nem vonult a városból az egész hadinép.
Akkor a király ezt mondta Cádóknak: Vidd vissza az Isten ládáját a városba! Ha kegyelmes lesz hozzám az Úr, akkor visszahoz engem, és látnom engedni még azt és annak lakóhelyét.
De ha ezt mondaná: Nem gyönyörködöm benned, akkor itt vagyok, tegye velem, amit jónak lát!
Majd ezt mondta Cádók papnak a király: Nézd csak! Térj vissza a városba békességgel, és veletek együtt két fiatok is: a te fiad, Ahímaac meg Ebjatar fia, Jónátán.
Figyeljete! Én majd a puszta felé eső gázlónál tartózkodom, amíg valami hír nem érkezik hozzám tőletek.
Cádók és Ebjatar tehát visszavitték az Isten ládáját Jeruzsálembe, és ott maradtak.
Dávid azután elindult fölfelé az Olajfák hegyének lejtőjén, és amíg ment, egyre csak sírt. Betakart fejjel, meztelen láb ment, és vele együtt az egész hadinép is betakarta a fejét, és ahogy mentek fölfelé, egyre csak sírtak.”

Imádság: Dicsőség, tisztesség és hálaadás Neked Mindenség Ura, amiért ma is meghívsz bennünket áldott Igéd köré. Köszönjük mindazokat, akik velünk tartanak, akikkel együtt adhatunk hálát Neked az elmúlt hét gondviseléséért, szeretteinket, akik a reánk mért körülményekben mindegyre lelkünk épülését szolgálják. Áldott légy a mindennapok áldott bizonyosságtételeiért, a hűséges áldozathozatalokért, a Benned bízók szent seregéért!

Így köszönjük hitünk gazdagodására az egykori példát, ahogy Dávid a Te kezedbe helyezve életét, alávetve magát intő megmérettetésednek, tudta otthagyni a biztosat a bizonytalanért, s családjával, seregével indult a fényes palotából a kietlen puszta felé, hogy ott az övéi szeme előtt csiszolódjék királyi volta. Áldott légy Lelked erejéért, mellyel hitszegő fia miatt a keserű csalódottságában, és egykori, saját bűnének terhe feszítő fájdalmában ment át a Kidrón patakon, s könnyek közt, bűnbánattal, meztelen láb, befedett fejjel rőtta az emelkedő lépteket az Olajfák hegyére. Köszönjük kísérő seregét, amely a Te kegyelmedből osztozni tudott gyászában, fájdalmában.

Megvalljuk Előtted Urunk, hogy mi milyen nehezen szembesülünk saját bűneinkkel, hogy mi milyen nehéz szívvel lépünk a fekete folyamba, a magunk Kidrónjába, a gyaláznak, szennynek irtóztató folyamába, hogy önmagunkat ó hányszor képtelenek vagyunk megalázni, s a bűnbánat kapaszkodóján fölfele tuszakolni. Kérünk, könyörülj rajtunk! De köszönjük Urunk, hogy adsz mellénk érző szívű sereget, a szentek seregét, akik hitben, imádságban emelik fel az életet testvéri szeretetben.

Urunk, áldott légy, hogy egykoron a határtalan kegyelmedből nem csak a szövetség ládája került vissza a méltó helyére, hanem Dávid király is. Köszönjük, hogy a Te terveidnek diadalmas titkát ma is felfeded a tieid előtt.

Magasztalunk Téged Dávid Fia, Úr Jézus, hogy vállaltad Te magad is ezt az utat, szenvedtél, mint egykor Dávid, de Te büntelenként a mi bűneinkért. Királyok Királya, áldott légy, hogy érettünk róttad a magad útját át a Kidrónon, föl az Olajfák hegyére, szívednek odaadó, égi nyíltságával, a legszentebb alázatban, noha nyomodban már ott készülődött a gyalázatos, gyászos menet. Köszönjük Urunk, hogy ma úgy kívánsz hozzánk szólni, mint aki szavában, méltó és dicső helyéről, a mennyei trónusról hajol alá. Így kérünk, hogy Szentlelkeddel áldd meg szívünkben Igéd üzenetét, hogy meríthessünk szeretetednek életet adó, örök folyamából, a Te szent Neved dicsőségéért. Ámen.

Prédikáció előtti ének: 166. dicséret 1. verse: „Urunk Jézus, fordulj hozzánk”

Textus: János evangéliuma 18. rész 1-12-ig terjedő versei

„Miután ezeket elmondta Jézus, kiment tanítványaival a Kidrón-patakon túlra. Volt itt egy kert, ide ment be tanítványaival együtt. Júdás, aki elárulta őt, szintén ismerte ezt a helyet, mert gyakran gyűltek ott össze Jézus és a tanítványai. Júdás tehát maga mellé vette a katonai csapatot, a főpapoktól és a farizeusoktól küldött templomi szolgákat, és odament fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel. Jézus pedig tudva mindazt, ami reá vár, előlépett, és így szólt hozzájuk: Kik kerestek? Azok így feleltek: A názáreti Jézust. Én vagyok – mondta Jézus. Ott állt velük Júdás is, aki elárulta őt. Amikor azt mondta nekik: Én vagyok – visszatántorodtak, és a földre estek. Ekkor újra megkérdezte tőlük: Kik kerestek? Ők ismét ezt felelték: A názáreti Jézust. Jézus így szólt: Megmondtam nektek, hogy én vagyok: ha tehát engem kerestek, engedjétek ezeket elmenni! Így kellett beteljesednie annak az ígének, amelyet mondott: Azok közül, akiket nekem adtál, nem hagytam elveszni senkit. Simon Péternél volt egy kard, azt kihúzta, lecsapott a főpap szolgájára, és levágta a jobb fülét: a szolga neve pedig Málkus volt. Erre Jézus így szólt Péterhez: Tedd hüvelyébe a kardodat! Vajon nem kell kiinnom azt a poharat, amelyet az Atya adott nekem? A katonai csapat, az ezredes és a zsidók templomszolgái ekkor elfogták Jézust, és megkötözték.”

Igehirdetés: „És megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen, és én is öbennük.” (Jn 17,26)

Szeretett Testvérek! Az Úr Jézus főpapi imádságának utolsó mondata ez, amely jellemezte egész földi életét és jellemzi ma is az Ő szent jelenlétét. Ez az Ő szívének leghőbb vágya, hogy megismertesse a Mennyei Atya dicsőséges nevét e világgal.

Ahhoz, hogy ez megtörténhessen meg kellett ismertetnie előbb saját magát az embervilággal, és azt a dicsőséget, amelyet az Atya Neki adott, és fel kellett fednie előtte a halálig ható szeretetét.

A vigasztalódás éjszakáján imádságában szent gonddal helyezi az Atya szívére az övéit mondván:

„Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!” (Jn 17,11)

Tudjuk, hogy Jézus korábban megszakadt a tanítványság egy rabbi elhunytja után. Az Úr tanítványainak az életében azonban van folytatás, van megtartás a Mennyei Atya nevének és Jézus szeretetének megismerése és megismertetése által. Jézus nem csak átélte az Atyja szeretetteljes természetét, hanem ki is nyilatkoztatta, és továbbra is hirdeti dicsőségét.

Azt gondolná az ember, hogy földi élete során, a gyógyításaiban, a tanításaiban az Úr már szét osztogatta szeretetének legjavát, pedig az még csak most kezdődik igazán.

Idén János evangélista írása alapján haladunk a nagyheti eseményekben, aki Krisztus szenvedésének éppen hogy dicsőséges fénybe fordulását tükrözi elénk, szemben a többi evangélistával. Jézusnak a feltámadását megelőző szenvedéseinek kezdetén a nagycsütörtöki események sorát belengi az utolsó vacsora termének áldott levegője, a szolgáló szeretet fényes alkalmá, a tanítványok lábának jézusi megmosása, búcsúbeszédének és imádságának féltő szeretete, de ott van az éjszaka sötétjének csúfos árulása és az Úr elfogatásának megrendítő jogossága is.

Bármily nagy kontrasztban is álljon a fény és a sötétség, Jézus nem mond le arról, hogy az Atya nevét meg ne ismertesse az övéivel.

Az utolsó vacsora, a búcsúbeszéd és a főpapi ima után a tanítványokkal indul a Gecsemáné kertbe. 11 tanítvánnyal, hiszen Júdás nincs velük, miközben a szívükben visszacsengő hallél-zsoltárok dallamát a hívő hagyomány és a hívő öntudat vigyázza.

Különös üzenet ez ma, az idei Nagycsütörtökön, amikor fény és árnyak közt keressük a kimenekedés útját. Csak egyféle az, de három megállással, zengő zsoltárral a szívben: megismertette az Atya nevével, másodszer a Fiú személyével, s harmadszor az Ő szeretetével. Csak ez az egyetlen útja a lelki lábadozásnak.

Nyilvánvaló, hogy sokak életében a szociális és a mentális érzékenységet kikezdi ezek a bennünket utolérő türelmi időszakaink.

A világ minden táján jelennek meg értekezések, adatok arról, hogy a különböző foglalkozási ágban dolgozók mentális egészségét hogyan kezdi ki a mostani járvány. De nem csak ő róluk szólnak az írások, hanem gyerekekről is. Olyan járványos áldozatok ők, akik valójában nem betegednek meg ettől a vírustól, de mégis lelkiállapotuk igen mélyre zuhant. Vannak, akik nehezen tudják elfogadni a megváltozott kereteket, mások viszont boldogan fedezik fel annak minden lehetőségét. Egy biztos, hogy semmi nem tudja pótolni a személyes találkozásokat. De ez nem ok arra szeretett Testvérek, hogy az ember elárulja eddigi hitét, s vele az Ő Urát, Istenét.

A világ minden szegmensében nagyon oda kell figyeljünk egymásra, erre a most bimbózó különös érzékenységre, ahogy egyik ember a boldogságát a másikéhoz méri. Ez képes felerősíteni a megfogalmazhatatlan boldogtalanság képzetét is, különösen a gyermekek életében.

A szomorú statisztikák tanulságaként Amerikában egy szervezet olyan számítógépes programot rögzített a tanulók tabletjére, ami azonnal figyelmezteti a szülőt, ha a gyermeke kétségbeesésében olyan oldalakra keress rá, amelyek megmutatják, mivel tehet kárt. Egy kétségbeesett gyermek életét egy ilyen alkalmazás mentette meg, ami az édesapa telefonján azonnal üzenatként megjelent, hogy mire keresett rá a gyermek. Ő pedig azonnal benyitott hozzá. A program minden elismerése mellett azonban még fontosabb a Mennyei gondviselő Atya nevének időben való megismertetése.

Minden félelem és kétség feloldása az Ő szent Nevének ismeretében letétetett.

Jézus, noha emberileg nézve lehetett volna rá oka, mégsem fél, nem retteg, nyoma sincs kétségbeesésének, hanem épp ellenkezőleg ez az Ő meghatározó lelkülete, hogy „megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem” (Jn17,26,a). Szeretett Testvérek, a hívő ember élete meríthet ebből, bármilyen próbatételben is állunk, ez ad erőt, türelmet, egyenes tartást emelt fővel, hogy ezután is megismerteti magát velünk a mi Istenünk, és ez a mi küldetésünk is, és egyben mindenféle áldatlanságból áldott életre jutásunk, hogy én is megismertetem az Atya nevét e körülöttem levő világgal. S tehetjük ezt azért, mert a mi Urunk Jézus Krisztus megváltó szeretetével ezt az elhatározását viszi végbe egészen feltámadásáig, és azután is, míg ama napon, a világból való kimenekedésünk után meg nem ismerjük Őt s az Atyát színről színre.

S ahogy Jézus a nagycsütörtöki estén félelem nélkül indul, helyezhetjük mi is az életünket az Ő kezébe minden indulásunkkor.

Mert csak Vele indulhatunk, ezen a Húsvéton, és életünk minden napján, ahogyan Ő mondotta:

„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak én általam.” (Jn14,6)

Azt olvastuk, hogy Jézus azon az estén „kiment tanítványaival a Kidrón-patakon túlra.” (Jn18,1,a)

Át ezeknek az éjszakai utaknak kísértő magányán, várta őket a holdfényben alvó kert, és a közelben a Kidrón patak halhatatlan csörgedezése.

Ez a patak, amit csak „téli pataknak” neveztek, mert a téli esők ideje alatt folyt benne a víz, más leírások szerint, mint egyfajta közös csatorna, vitte magával a város odaöntött szennyét. De a feljegyzések szerint volt egy különös csatorna is, amely a templom oltárától vezetett oda, s amely a húsvéti áldozati bárányok ezreinek vérét és talaját hordta lassúságában oda. Ennek a pataknak hatalmas kövein lehetett száraz lábbal átlépdelni, s tette ezt, ahogy egykor Dávid király, most Dávid Fia, a hamarosan feláldoztatott Bárány.

A túlsó oldalon már várta őket az ismerős olajfakert. Valahogy még szebb volt ez a kert, mint nappal, ahogy belépett oda az Isten Fia.

Kísérete tanítványi lelkesedéssel érkezett meg vele e sűrített éjszaka felbecsülhetetlenül békés nyugalomba. Mert Krisztus békessége uralt ott mindent. Jézus mindvégig a fejlemények Ura, és azt látjuk, hogy ami az Ő akaratával megegyező, az maradandó.

Ezt a helyet Júdás is ismerte, hiszen Jézus gyakran tartózkodott ott a tanítványaival, ahol fölkészült imádságban szenvedéseire.

Az áruló Júdás ismerte tehát ennek a kertnek jó ügyét, de mégis igyekezett azt rosszra fordítani. Nehéz az ember szíve, amikor azzal találkozik, hogy ha valaki Istennek már ismert jó ügyét készakarva

eltorzítja. Amikor meg sem kísérli menteni a menthetőt. De az isteni terv betéve tudta Júdás ismeretét, íme készen állt a közeledő kín helyének magasabb terve.

Akkor belépett a kertbe Júdás Iskáriótes egy felfegyverzett, hatalmas csapat élén. A katonák és a főpapoktól, farizeusoktól küldött zsidó templomőrség tagjainak hada fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel érkezik, nehogy elrejtőzzék a bűnös, noha a Telihold fényára önti el őket is.

Júdás, akit Jézus maga választott a tanítványok közé, azóta, hogy kilépett a sötétségbe az utolsó vacsoráról, a kígyószembűvöletében él. Úgy, ahogyan az első ember annak bűvkörében az Éden kertjében elbukott. A Sátán eszköze akkor legyőzte az első Ádámot, most Jézus, a második Ádám (1Kor15,47) készül legyőzni őt.

„Jézus pedig tudva mindazt, ami reá vár, előlépett, és így szólt hozzájuk: Kit kerestek?” (Jn18,4)

Mintha a katonák csak háttér biztosítékok lennének, Jézus mindent tud előre, tudja, hogy érte jönnek, nem menekül, nem húzza az időt, méltósággal megy elébe az eseményeknek. Kilép.

Nem egy bezárkózott, egy kapuit magára záró világ képe ez, hanem egy kitárulkozó, egy önmagát és az Isten Országát megismertetni akaró Isten Fia lép ki eléjük.

El lehet játszani a gondolattal, hogy az embervilágunkban, ha valaki tudván tudja, hogy nincs más útja, hogy nem vár rá más, csak hogy őt elfogják, akkor a félelemnek ezer jaja hogy járja át a szívét. Az ilyen ember fokozatosan zárja be a maga világát, különösen, ha tudja, hogy a kínvallatás nyomorúsága, és halálsor vár rá. De Jézus kitárja hatalmát és szeretetét ebben a sorsdöntő tragikus pillanatban, s pont az ellenkezőjét teszi annak, amit egy Isten nélküli ember tenni tudna.

Szelíden lép ki eléjük, maga mögött biztonságban tudva az övéit.

Ó, mennyi ellenség, a tévelygések serege áll sorfalat körülöttünk, és lép előrébb közülük egyik vagy másik, s dobják elénk bálványaink glédában álló eszközeit. Rég rabul estünk volna, ha a Védelmező elénk nem lép, s nem hárítja el szent szavaival a körülöttünk leselkedő veszélyt. Nem kellene-e mindig Őt így látnunk az imádságainkban, Igéje fölé való hajlásainkban?

Jézus, hogy elejét vegye az azonnali erőszaknak, megszólítja őket: „Kit kerestek?”

Ők felelik: „A názáreti Jézust.” Így 3. személyben, ahogy az az elfogató parancsokban lenni szokott.

S akkor az események sorában következik a kimenekedés útjának második megtorpanása, amikor Jézus megismerteti önmagát. „Én vagyok.”

Csak a jánosi érzékenység írja ezt le, hogy itt Jézus ily szavakkal jelenti ki önmagát. Ez a legszebb isteni önkijelentés, már az Ószövetségben is. Talán emlékszünk arra, hogy Mózesnek az Úr a csipkebokornál így mutatkozott be Isten: „Vagyok, aki vagyok.” (2Móz 3,14) Ennek az önkijelentésnek az újszövetségi párhuzama Jézus „Én vagyok” kijelentése. És ez volt az Ő ellenségeinek nagy vádpontja, ezért akarták elfogni, sőt az életét venni, mert Jézus önmagát Istennel azonosította.

Ebbe a Gecsemáné kerti „Én vagyok” mondásba szinte belesűrűsödik az összes többi: íme az „Én vagyok az élet kenyere”, a „világ világossága”, „az ajtó”, „a jó pásztor”, „a feltámadás és az élet”, „az út, az igazság és az élet”, és „a szőlőtő”.

Nem csoda, hogy amikor elhangzik ez a kijelentés Jézus ajkairól, akkor ellenségei az isteni szentséggel találkozván visszahökölnek, és földre zuhannak.

Ők egy bűnöző emberért jöttek, de a szent Istennel találkoztak. Jézus megismerteti velük a hatalmát, melynek erőterében földre zuhannak a fogdmegek, hogy mérítsenek ebből az állva maradt tanítványok. Egyet kivéve, Júdást, aki az ellenség soraiban szemben állva Jézussal, szintén földre zuhan.

De mert Jézus az Atya tervében jár, kívánta a tanítványai helyett ismét magára vonni a kimért figyelmet.

„Ekkor újra megkérdezte tőlük: Kit kerestek? Ők ismét ezt felelték: A názáreti Jézust. Jézus így szólt: Megmondtam nektek, hogy én vagyok: ha tehát engem kerestek, engedjétek ezeket elmenni!” (Jn18,7-8)

A szenvedőnek átható szeretete irányításában itt minden a jogosság benyomását keltette. De minden felett az isteni jogosság, a jó Pásztornak, aki életét adja a juhokért, szent kezessége tündököl. Ez az Isten valóságos ember is, aki kész vállalni a megaláztatást, ahogy szenvedésének minden mozzanatát, a kereszten át az eltemettetésig.

Ezért a másodszor elhangzó „Én vagyok” már az ember számára erőn felüli isteni szentségből visszavesz. Az Isten Fiának hatalmában áll a hatalma kijelentéséből visszafogni, hogy őt az emberek elfoghassák. De minden cselekedetüket Jézus uralja, anélkül, hogy tudnának róla. Így ismerteti meg velük a Mennyei Atya öröktől fogva való akaratát.

És „így kellett beteljesednie annak az igének, amelyet mondott: Azok közül, akiket nekem adtál, nem hagytam elveszni senkit.” (Jn18,9) Jézus a legnehezebb óráiban is tanítványaira gondolt, az ő és a mi

megmentésünkért jött, hogy királyi méltóságával vállalja értünk az elfogatást, a kereszttut. Nem hagyja elveszni övéit, sem testileg, sem lelkileg. Micsoda vigasztalás ez ezen a sajátos Nagycsütörtökön! Előre lép, hogy mi ne zuhanjunk össze, sem testileg, sem lelkileg! De jaj, amint amazok lépnének már Jézus felé, hogy megragadják, akkor Péter, az egyik tanítvány előrántja köpenye alól az éles kardot, s lesújt vele a főpap szolgájának, Málkusnak jobb fülére.

Jóllehet Pétert a szent fogadkozása hajtotta: „Ha meg is kell hálnom veled, akkor sem tagadlak meg.” (Mt 26,35)

Azonban ez a gesztusa előrevetíti a nagycsütörtöki örök kérdést, annak két sarkalatos pontját, melynek feszültségében élünk: méltó vagyok vagy méltatlan? Péter méltatlannak érzi, ahogy az Úr megadóan áll, s magát is méltatlannak érzi arra, hogy ennek így módon tanuja lehet.

De milyen csodálatos, hogy az örök üdvösségünk nem arra épül, hogy mi magunkat mire tartjuk, hanem egyedül a Mindenható Isten kegyelmére, s megváltó szeretetére, az Ő mindenek felett való méltóságára. Ahogy a Jelenések könyvében olvassuk a Bárány trónusa előtt leboruló huszonnégy vén imádatát:

„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom,” (Jel 4,11)

Péter a tanítványság vak felbuzdulásában, meg se próbálja felmérni saját keserű szeszélyét, fölé kúszni a kertnek, Krisztussal érezni és gondolni, hanem nagyon is emberi módon kívánja lereagálni, ahogy a sötét kezek megragadják Jézust. S hirtelen lesújt kardjával, feltehetőleg a neki háttal álló Málkus felé, hiszen egy jobb kezes ember egy másik, vele szemben álló ember jobb fülét igen nehezen tudná megsérteni.

Akkor Jézus fennhangon eltéti vele a kardot, hiszen az erőszakra nem lehet felelet egy újabb erőszak.

„Ne győztesse meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.” (Rm12,21 - Károli)

Péternek le kell tennie a bűn fegyverét, hiszen Jézusnak nem ez a trónfoglalási módja. A mindenkori tanítványság felé súlyos intelem ez, hogy nem a magunk erőnléte győz, nem a harci taktikáink, szófordulataink, vagy bátornak titulált tetteink, hanem Jézus Lelke. A keresztyénség minden igaz győzelme ebből ered, hogy sikerült-e megismertetni az Atyának nevét, s a Fiúnak szeretetét. Minden ellehetetlenített helyzetet ez old fel szeretett Testvérek, hogy tudunk-e megismertetni? Tudunk-e úgy szeretni, megbocsátani, tanítani, építeni, hogy vele megismertetjük Jézus szeretetét?

És milyen csodálatos szeretet ez? Jézus nem feddi meg Pétert, hogy hátulról támadt Málkusra. Nem ítéli meg azért, hogy hogy tehetett ilyet, holott magával a tettel nem csak a világi törvényt szegte meg, hanem Isten törvényét is. Szelíden kérdi tőle, hogy az mindenkire szóljon: „Vajon nem kell kiinnom azt a poharat, amelyet az Atya adott nekem?” (Jn18,11,b)

Szeretetteljes szava maga az ítélet, amiben Péter magába hull. Az a Péter, aki később majd leírja levelében minden nemzedék okulására: „legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.” (1Pt 3,15,b)

Tudja már, hogy ez a készenlét a számadásra a keresztyén magatartás legfőbb vonása. Lukács evangélista leírja, hogy Jézus a főpap szolgájának fülét megérintve, meggyógyította őt (Lk22,51). Mert az Úr hozza helyre azt, amit a tanítvány hevesességében elront. Micsoda királyi bocsánat ez, ezen a Nagyhéten! Ó, ha mi számon tarthatnánk, mi mindent kell helyrehozni a mi Urunknak! De Ő ezzel nem bajlódik, csak szeret. Ő olyan dolgainkat hozza helyre szeretetében, amire mi képtelenek lennénk, szinte a lehetetlenség mélyéről hozza vissza megújult életünket.

A keresztyén hősiesség ebből a krisztusi önátadásból fakad, szüntelen arra tekint, sohasem önmagára. A győzelmes élet mindent Krisztushoz mér, és mindent Őáltala lát. És ez teszi mérhetetlenül könnyűvé a keresztyén életet. De ehhez előbb Jézusnak ki kell innia a keserű poharat, a szenvedés poharát.

Így tartotta oda két csuklóját és a katonák, az ezredes és a zsidók templomszolgái erővel megkötözték Őt. Mégis áradt a kegyelem, mert akkoriban a bűnözők követőit is szokás volt megkötözni, de ők elengedték a tanítványokat, sőt még Pétert is.

Szeretett Testvérek! A tanítványok eltemetett vággyal a szívükben hagyják el sietve a kert, egyedül hagyva Mesterüket. S ahogy válluk fölött talán visszapillantanak, úgy tekint vissza minden mai tanítvány is Nagycsütörtökön, de már az egy, igaz vággyal a szívben. Enélkül a visszapillantás nélkül nagyon szűkös lenne a mi hitünk. Mert abban a kötélben, amely Urunk csuklóján szorult, velünk mégis a szeretet zsinórját látatja.

A mi Urunk szelíden engedi magára kötelékét, a nagycsütörtöki eszmélés minden durva szálát, ami csak ered hitbeli megfutamodásainkból, hűtlen árulásainkból, bűneink feletti megütközéseinkből. Mert ez a kötelék velünk köti majd össze Nagypénteken a kereszten, és a húsvéti feltámadásának fényében.

Megkötözött Urára tekintve ezért nem lehet más a nagycsütörtöki tanítvány alázatos vágya, mint amit Balassi Bálinttal sóhajt el:

„Nyisd fel hát karodnak, szentséges markodnak áldott zárját,
Add meg életemnek, nyomorult fejemnek letört szárnyát.” / Balassi Bálint: Adj már csendességet.../
Ámen.

Imádság: Úr Jézus, üdvösségünknek Fejedelme!

Áldunk és magasztalunk szent szavadért, amellyel ma is utat mutattál. Magasztalunk azért a kegyelemért, hogy megismerteted velünk a Mennyei Atya Nevét, s a Te szívednek örök vágyát. Dicsőítünk Téged kijelentett szeretetedért, s mindazért Megváltó Urunk, amit érettünk tettél!

Magasztalunk azért, hogy eljöttél e világba, s lettél fájdalom emberévé, s szenvedtél kimondhatatlan gyötrődésben, elárultásban, elfogatásban, kereszthalálodban. Köszönjük szeretetednek magasságát, mely minden ismeretnél feljebb való, és mélységét, mely minden emberi szívben kikutatható. Áldott légy, hogy a Te isteni mindentudásod előre látóan cselekszik is, oltalmaz, gyógyít, és új életre visz. Köszönjük Urunk, hogy hatalmad és tekintélyed, mely az Atya iránti engedelmisségedből merít, nem engedi, hogy mi hátra hőköljünk, vagy elessünk dicsőséged láttán. Hanem magadhoz von egészen. Köszönjük, hogy Általad kiléphetünk mindabból, ami a rossz természetünkhöz tartozna, kiléphetünk a megtorlás bűvköréből, s megragadhatjuk újból felkínált kegyelmedet a hűség és az engedelmisség megbizonyítására.

Urunk, áldott légy, hogy engedted érettünk magadra vonni a szeretet kötelékét, hogy halálon és feltámadáson át nekünk lehessen örök életünk, s már itt e Földön is a Te Országod dicsőségében feltámadjanak elveszettnek hitt emberi kapcsolataink. Így kérünk Megváltó Jézusunk, könyörülj rajtunk!

Így hozzuk Eléd a szenvedő testvéreket, akik Rád várnak a magányuk, az árvaságuk megnyúlt árnyai alatt, félelmeik, kétségeik rengetegében. Kérünk, hogy Te magad látogasd meg őket, s lépj ki eléjük. Könyörgünk betegeinkért, a kórházakban lévőkért, hogy oldozd fel őket a betegség béklyói alól! Könyörgünk az orvosokért, az ápolókért, a rend őreiért, hogy állhatatos bölcsességük nyugodjék a Te szent szavaidon: „Én vagyok”!

Könyörgünk a gyászoló testvérekért, most különösen is azokért, akik az elmúlt héten álltak kibomlott földeknek tövében, kérünk, hogy az örök élet reménységével fogadd őket vigasztaló szeretetedbe! Könyörgünk gyülekezetünkért, egyházadért, a nagycsütörtöki népedért, hogy zsoltáros szívvel tudjon megállni dicsőséged erőterében! Könyörgünk népünkért, határainkon innen és túl, a vezetőinkért, adj nekik kérünk türelmes gondot, amikor áldásaidra készítik nemzetünket! S áldd meg kérünk ezt a ma élő világot, szeretetednek ismeretével, melyet megbizonyítottál a szenvedésnek dicső útján. S nekünk magunknak pedig kérünk, engedd odajárulnunk kitárt karjaid örök szeretete felé. A Te szent Neved dicsőségéért kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Miatyánk

Adakozásra való felhívás

Áldás: „A minden kegyelem Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, Ő maga tegyen titeket tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.” (1Pt 5,10-11) Ámen.

Záróének: 357. dicséret 1-3., 7. verse: „Jézus én bizodalمام, és Megváltóm életemben”

Himnusz